

gamud, se läks pähhää. Siis teatasid ja pilkasid nad tedda kuriaste, se et ollekski mees, kes napsu ei jo; temma ei juu sepärrast, et viist üks ainus klaas juba tedda laua alla vautada. Sime no mees olli kaua wait, teggi waisfest omnia tööd, siiski wéis nähhä, et se tedda pahbandas, fest ta lõi wahhest filmist üsna punnajeks. Wimaks, kui asjि liale läks, kargas ülles, wöttis täie klasi wina laua pealt võldes: „Ma tahhan näidata, et ma klasi wina pärast mitte laua alla ei lange, et mind rahhuse jättate.“ Ja jõi selle klasitääie ühhe kluuksga ärra, mis ülle nad köik jõledast kässü laskutades tedda kütid. Mis pärast sedda sündis, ei tea ma mitte, fest mo mees satis mind körtsi toast ärra. Kui ma mõõne aja pärast jälle tullin, näggin ma kuidas so mees teiste keskel üht klasi täit teise järrel alla wallas. Ma puggesin jallamahti toast välja, sedda kurbalugun sulle teada andma.“

„Anna lauges, fibbedast mittes, toli peale. Wimaks töösis ta ülles, ütles omnia kuruva föbrake: „Tulle, Maria, ma sadan sind körtsi jure.“

Kui mõllemad senna said, teggi Kasiku naene hiruni ja värristusega ukse lahti, ja astus sisse. Ta meed istus lakkelverte keskel, ta andis just tühja klasi körtsimiku lätte, aga teise käega lei ta ni walsjuuste waastu lauda, et köik klased klirrisid.

„Anna läks ta jure ja ütles waisfest healega: „Tulle, armas mees, müüd on juba aeg koju minna.“

„Ei ma veel tahha minna“, pommisest Kasik tünimata kelega, „andke, körtsimik, veel üks naps.“

„Noh se on õige, Kasik“, hüüdsid teised sodikud iggalt poolt, „ärra lässe naest so ülle wallitseda.“

„Anna pöras veel forra emma mehhhe pole, temma käest kinni haffates, et tedda ülles aitaks. Siis tulli (et ta winast sõgge olli) pimmeduse wiibha waim ta sisse, ta kargas ülles ja lõi emma naest ruusikaga waastu filmi, et se ärraminguestades mahha lauges. Nüüd kargas körtsimiku naene ruttu senna, wiis tedda teise tappa wodi peale, pessi werd ta filmist ja lastis ta otsaegist külma wega, kummi ta jälle haffas arru sana ja öhkades ütles: „Armas Maria, wi miud koju, ma ei tahha mitte filmapilku kauem seia ärrane tud majasse jada.“ Nende sõnnade peale haffas teine fibbedastie nutma ja ütles: „Anna, ma arwan, surna olled ehk kõiges emma willetsuses niiiski önnelikum minnuist. Minna pean parragu seia hirmja majasse jäma, ja eddespiddi selle sarnatid wääraid asju näggema. Oh, et ma siit läinive ülle jal polleks astunud!“ Pärast neid sõnumi aitas ta Anna toast välja. — Rosas seisis körtsimiku emma käed puhas, neid irwidades.